

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **B. M.**, ev. č. X, narozený X,
státní příslušník X,
bytem N. Ú. 4, P.,
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
sídlem v Praze, Šlejnická 1547/13,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. č. j. KRPP-145709-3/ČJ-2019-030022 ze dne 25. 10. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl výše uvedeným rozhodnutím žalovaného zajištěn podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, za účelem předání do Spolkové republiky Německo. Protože žalobce již dříve požádal v Německu o mezinárodní ochranu a podle zjištění žalovaného toto řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

probíhalo, bylo namístě předání právé do Německa, které je příslušným státem k posouzení žádosti a je povinno přijmout žalobce zpět podle § 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

2. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou. Namítl, že se žalovaná nedostatečně a nesprávně vypořádala s příslušností Německa. Žalobce totiž v roce 2017 odcestoval na Ukrajinu a vrátil se až v létě 2018. Existovaly tedy důvody domnívat se, že příslušnost Německa zanikla podle čl. 19 odst. 3 nařízení č. 604/2013. Německo ostatně žalobce v minulosti odmítlo převzít. Za toho stavu jsou pochybnosti, zda zajištění žalobce může dosáhnout svého účelu.
3. Žalovaná k žalobě uvedla, že rozhodla způsobem odpovídajícím skutečností jí známým v době zajištění. V systému EURODAC byl veden záznam žalobce a v něm Německo jako příslušný stát. Teprve později byla žalovaná informována, že v minulosti nebyl žalobce předán a příslušnost Německa zanikla.
4. Žaloba není důvodná.
5. Podle jediného žalobního bodu měla zaniknout příslušnost Německa k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, neboť žalobce opustil území členských států EU. Podle čl. 19 odst. 3 nařízení č. 604/2013 však z toho důvodu mohou zaniknout povinnosti příslušného členského státu uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) nařízení, tj. zejména povinnost přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, u něž bylo řízení již skončeno. V souzené věci však žalovaná vycházela z toho, že Německo je stát příslušný, nikoliv proto, že již skončil řízení o žádosti žalobce, ale protože toto řízení stále vede, tj. je povinen jej převzít zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení. Tomu odpovídá jak odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak výpis ze systému EURODAC na č. l. 66 správního spisu. To žalobce nijak nezohlednil. Pokud žalovaná správně (resp. v řízení o žalobě nesporně) považovala žalobce za osobu, jejíž žádost se v Německu posuzuje, nemohla zaniknout povinnost Německa přijmout žalobce zpět z důvodů uvedených v žalobě. Napadené rozhodnutí proto nemůže být v tomto ohledu nezákonné a zajištění neúčelné. Rozhodnutí žalované pak netrpí ani vadami odůvodnění, protože nebyla potřeba se zabývat zánikem příslušnosti Německa z důvodu, který na věc *prima facie* nedopadal.
6. Žalobce neuvedl jiné důvody, pro které měla zaniknout povinnost Německa přijmout jej zpět, a úvahy žalované se jinak zpochybnit nepokusil (ač mohl, v odst. 20 usnesení č. j. 17 A 211/2019-73 byl na nynější názor soudu upozorněn). Žalobní námitky tedy minuly rozhodovací důvod, na němž je napadené rozhodnutí založeno. Přezkumu v mezích mimoběžně formulovaného žalobního bodu pak z povahy věci nemohly bránit případné vady řízení, k nimž by soud přihlédl z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84 ze dne 8. 3. 2011, č. 2288/2011 Sb. NSS). Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
7. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
8. Dále byl krajský soud Nejvyšším správním soudem zavázán k rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti. Rozhodl o nich pouze podle obsahu přípisů Nejvyššího správního soudu ze dnů 14. 2. a 6. 5. 2020 na č. l. 67 a 100 soudního spisu. Vlastní procesní spis Nejvyšší správní soud totiž odmítl předložit s tím, že jej krajský soud jako soud funkčně příslušný k rozhodnutí o nákladech (a tudíž příslušný i k posouzení podkladů pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

toto rozhodnutí) nepotřebuje.

9. Protože žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo ani náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech. Zda v tomto řízení vznikly nějaké náklady procesně úspěšné žalované, případně dokonce náklady nad rámec běžné úřední činnosti, může soud toliko odhadovat, protože nemá k dispozici jasný obsah procesních spisů. Podle odst. 6 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 366/2019-52 se žalovaná v prvním řízení o kasační stížnosti *nevyjádřila*. Podle sdělení Nejvyššího správního soudu na č. l. 67 se *k tomuto vyjádření žalované žalobce nevyjádřil*. Žalované tedy zřejmě nevznikly náklady v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Azs 366/2019.
10. Podle odst. 6 rozsudku č. j. 9 Azs 59/2020-92 se pak žalovaná v druhém řízení o kasační stížnosti *nevyjádřila a odkázala na své vyjádření k žalobě*. Žalované tedy zřejmě nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Azs 59/2020. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
11. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi by podle § 35 odst. 10 s. ř. s. náležela odměna za zastupování v řízení o žalobě a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby, jimiž je první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání ve věci samé. Nelze však odhlédnout od toho, že žaloba minula rozhodovací důvody, na nichž bylo napadené rozhodnutí založeno. Nebyl tím naplněn účel, pro který byl tento zástupce ustanoven. I odměnu ustanoveného zástupce je třeba poměřovat kritériem účelnosti, přestože o důvodně vynaložených nákladech hovoří toliko § 60 odst. 1 s. ř. s. u náhrady nákladů mezi účastníky. Není žádný totiž rozumný důvod, aby neúčelné (nedůvodné) úkony byly hrazeny ať již z prostředků účastníků anebo státu (srov. např. usnesení sp. zn. I. ÚS 1766/13 ze dne 18. 7. 2013 a tam citovanou judikaturu).
12. Soud proto ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování v řízení o žalobě a náhradu hotových výdajů ve výši 4 114 Kč pouze za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, neboť poskytnutí právní rady žalobci bylo namíste bez ohledu na to, jaké kroky bude chtít, aby jeho advokát dále učinil. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, z 300 Kč za jeden režijní paušál a ze 714 Kč představujících 21 % DPH. Tato částka byla zástupci již vyplacena na základě usnesení č. j. 17 A 211/2019-31 zrušeného Nejvyšším správním soudem, krajský soud proto o odměně rozhodl znovu. Znovu však vyplácena nebude.
13. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť doplnění žalobních bodů, které nerozporují rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí, je ze strany ustanoveného zástupce úkon zjevně neúčelný, neboť neslouží k ochraně práv žalobce, a tím popírá účel, pro který byl zástupce ustanoven.
14. Dále ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů, neboť i ty patří mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.), o kterých rozhoduje krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jak ovšem plyne ze sdělení Nejvyššího správního soudu, jedinými úkony, za které by bylo možné odměnu přiznat, je zřejmě podání kasačních stížností. Protože o odměně za tyto úkony již Nejvyšší správní soud rozhodl, další odměna nad rámec toho zástupci žalobce nenáleží.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019).

Plzeň 25. května 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce